

[Hans Thyge Jacobsen.]

invalid i lovens forstand, er nødt til at have en målestok, der udtrykkes ved et tal, i hvert fald have en sådan målestok som udgangspunkt, en målestok, som skal karakterisere det, overvejelserne og bedømmelserne skal tage stilling til. Vi har ligesom den højtærede minister bøjet os for, hvad der således er fremført, og vil gerne slutte os til den i udvalget opnåede enighed. Jeg tror, at den udformning af § 38, stk. 1, som vi nu er nået til, er om ikke fuldkommen — og det tror jeg ikke den er —, så i hvert tilfælde af en sådan karakter, at den hjemler invalideforsikringsretten et betydeligt videre spillerum for sine overvejelser og afgørelser, end tilfældet hidtil har været.

Jeg skal ikke her opremse alle de kriterier, som nu er føjet ind i loven, men såvidt jeg kan se, betyder det, at hele afgørelsen kommer til at foregå på et bredere, mere sigende grundlag, end det hidtil har været tilfældet, i hvert fald efter lovens ord — hvorledes invalideforsikringsrettens praksis har været, er jo et andet spørgsmål. Jeg tror, at lovens ord, som de nu er udformet, giver en større bevægelsesfrihed for de autoriteter, både af lægevidenskabelig og af rent administrativ karakter, som skal afgøre dette for de invaliderede medborgere meget vigtige spørgsmål, om de er invalider i lovens forstand. Vi tror altså ikke fra vor side, at paragraffen i sin udformning har nået det helt fuldkomne og rigtige, men vi mener dog, vi har nået et fremskridt, og vi kan så en anden gang komme tilbage til sagen, når man har fået spørgsmålet mere afklaret gennem den diskussion, der føres på dette meget vigtige punkt.

Jeg har fulgt denne diskussion med meget stor interesse; det forekommer mig navnlig, at hvad kontorchef Lundbye i invalideforsikringsretten har fremført til forsvar for embedsmandsudvalgets betænkning, er i høj grad værd at lægge mærke til. Men den folkelige bestanddel af denne lovs hele indretning, som vi jo udgør her i rigsdagen, er nødt til at tage visse andre hensyn end embedsmændene, og det er, som forholdene former sig for os i øjeblikket, ikke muligt for os at se det forsvarlige i at gå til en stor, ja, en uberegnelig stor udvidelse af invaliderentenydernes antal. Det har vi ikke anset for forsvarligt. Men som sagt, hvis man finder, at denne udformning ikke er fuldkommen — og det tror jeg ikke den er —, kan man jo komme tilbage til sagen ad åre.

Må jeg gøre opmærksom på en enkelt ting i forbindelse hermed, nemlig at denne

trediedelsgrænse jo har to relationer. Det ærede medlem hr. Sønderup nikker, og det glæder mig, at vi også er enige i så henseende. Trediedelsgrænsen er jo et kriterium, når der skal tilkendes invaliderente, men den er også et kriterium for, hvornår invaliderenten kan bortfalde, og det er i sidstnævnte henseende, at den gældende lov og den gældende praksis har været utilfredsstillende. Men her mener jeg, at man ved den affattelse, som § 56, stk. 3, har, og som jeg beder om at ærede medlemmer vil lægge mærke til at udvalget har ladet stå, er nået overordentlig langt. I § 56, stk. 3, står der fremdeles, at bortfald af invaliderenten kan finde sted gradvis og således, at den i en vis tid gøres hvilende, forsåvidt erhvervsevnen ikke længere er betydeligt nedsat. Altså her nævnes selve tallet en trediedel slet ikke. Det anser jeg for meget væsentligt, jeg tror, det er et overordentlig værdifuldt fremskridt. For det, der har pint ikke blot de invaliderede personer, men os alle, som har med disse ting at gøre, har været det pludselige bortfald af invaliderenten. Det, der har været galt, har været den manglende opfordring til de invaliderede til at fortsætte uddannelse, oplæring o. s. v. for at nå frem til at kunne være selvførgende. Jeg tror, at § 56, stk. 3, er en ny landvinding i hele denne sag; jeg tror, at der herved sker et betydningsfuldt og værdifuldt fremskridt.

Til slut vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vor modstand ved første behandling mod den udformning, som § 60 havde fået, har vi ladet falde. Ikke uden grund, thi vi har jo, stadigvæk i fuld enighed med ministeren og udvalget, fået udformet stk. 10 i den pågældende paragraf således, at jeg synes den må være tilfredsstillende for de kommunale myndigheder. Årsagen til vor modstand imod udformningen var de henvendelser, vi havde fået fra socialudvalgene og magistraterne. De var ikke indstillet på det rimelige i, at administrationen på dette punkt, tildeling af proteser, skulle fratages dem og centraliseres. Men efter den udformning, som stk. 10 nu har fået, hvorved det slås fast, at socialministeren vil forhandle med alle rimeligt interesserede og i betragtning kommende kommunale organisationer om visse retningslinier, hvorefter så det daglige liv og arbejde kan foregå ude i kommunerne, har vi frafaldet vor modstand mod udformningen af § 60.

Jeg skal altså tillade mig at anbefale, at man stemmer for udvalgets indstilling. Min anbefaling gælder også det andet lovforslag.